

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 423

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 29 mai 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		
20.	— Hotărâre pentru alegerea președintelui Camerei Deputaților	1
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 106 din 28 februarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	2–3
	Decizia nr. 107 din 28 februarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	4–7

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

pentru alegerea președintelui Camerei Deputaților

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (2) din Constituția României, republicată, și ale art. 22 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul deputat Ciolacu Ion-Marcel, aparținând Grupului parlamentar al P.S.D., se alege în funcția de președinte al Camerei Deputaților.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 29 mai 2019, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CAMEREI DEPUTAȚILOR
CARMEN-ILEANA MIHĂLCESCU

București, 29 mai 2019.
Nr. 20.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 106

din 28 februarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Mircea Enache în Dosarul nr. 1.308/103/2016 al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.722D/2017.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsind cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, autorul excepției a depus un set de înscrisuri în cuprinsul cărora face referiri asupra situației de fapt din dosare aflate pe rolul instanțelor judecătorești, anexând, în copie, diverse acte pe care le consideră relevante în soluționarea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care prezintă situația de fapt din dosare aflate pe rolul instanțelor judecătorești și apreciază ca fiind utilă soluționării prezentei excepții de neconstituționalitate atașarea unor dosare aflate pe rolul Tribunalului Neamț. De asemenea, solicită ca ordonanța procurorului să poată fi verificată de către instanțele de contencios administrativ. Depune concluzii scrise.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că autorul nu a precizat în ce constă contrarietatea dintre dispozițiile de lege criticate și prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Încheierea din 6 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.308/103/2016, **Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția a fost ridicată de Mircea Enache în calea de atac a recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 998/C din 17 octombrie 2016, pronunțată de Tribunalul

Neamț, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind obligația de a face și acordarea de despăgubiri.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 sunt diametral opuse principiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție și prezintă situația de fapt din alte dosare aflate pe rolul diferitelor instanțe judecătorești, fără a arăta contrarietatea dintre normele legale criticate și cele constituționale invocate.

8. Autorul excepției apreciază că dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 contravin art. 31 alin. (1) din Constituție, întrucât judecarea plângerii împotriva soluțiilor de netrimite în judecată se face, de regulă, în sala de consiliu, în ședință nepublică, iar soluția nu este comunicată părților, așa încât poate constitui o îngrădire/limitare a accesului la informație.

9. În final, referitor la critica raportată la art. 124 din Constituție, autorul susține că în spețele prezentate și în care a avut calitatea de parte niciunul dintre principiile constituționale nu a fost îndeplinit.

10. **Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată în raport cu prevederile constituționale invocate, normele supuse controlului de constituționalitate se aplică în mod egal tuturor celor aflați în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, iar susținerile autorului excepției se referă la alte litigii în care acesta a fost parte.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, având în vedere că, prin raportare la art. 31 alin. (1) din Constituție, critica nu privește dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, ci prevederi din Codul de procedură penală care reglementează plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată și soluționarea acesteia de către judecătorul de cameră preliminară. În ceea ce privește restul criticilor, autorul nu motivează, în concret, în ce constă contrarietatea dintre dispozițiile legale criticate și prevederile constituționale invocate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, notele scrise depuse, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: *„Nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară.”*

16. Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 31 alin. (1) privind dreptul la informație și art. 124 privind înfăptuirea justiției.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în motivare, autorul acesteia s-a limitat la enumerarea unor temeuri constituționale, fără să arate, în mod concret, în ce constă contrarietatea astfel reclamată, prezentând situația de fapt din alte dosare aflate pe rolul instanțelor judecătorești, în care are calitatea de parte. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate instanței de contencios constituțional trebuie motivate și, prin urmare, Curtea nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește identificarea și formularea unor motive de neconstituționalitate. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție.

18. De altfel, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea a statuat că orice excepție de neconstituționalitate trebuie să aibă o anumită structură inerentă și intrinsecă, ce va cuprinde 3 elemente: „textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. [...] În condițiile în care primele două elemente pot fi determinate absolut, al treilea element comportă un anumit grad de relativitate determinat tocmai de caracterul său subiectiv. Astfel, motivarea

în sine a excepției, ca element al acesteia, nu este neapărat un criteriu material sau cantitativ, ci, dimpotrivă, ea rezultă din dinamica primelor elemente. Prin urmare, materialitatea motivării excepției nu este o condiție *sine qua non* a existenței acesteia.” De aceea, Curtea a constatat că, în situația în care textul de referință invocat este suficient de precis și clar, astfel încât instanța constituțională să poată reține, în mod rezonabil, existența unei minime critici de neconstituționalitate, ea este obligată să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate și să considere deci că autorul acesteia a respectat și a cuprins în excepția ridicată cele trei elemente menționate.

19. Or, în prezenta cauză, indicarea temeiurilor constituționale nu este suficientă pentru determinarea, în mod rezonabil, a criticilor vizate de autor. În același sens a statuat Curtea și prin Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, prilej cu care a stabilit că simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că „sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți” (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, și Decizia nr. 464 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 11 noiembrie 2014).

20. Ca atare, dat fiind caracterul general al textelor constituționale invocate, precum și lipsa explicitării pretensei contrarietăți a dispozițiilor legale criticate față de Constituție, nu se poate identifica în mod rezonabil nicio critică de neconstituționalitate, astfel încât excepția apare ca fiind inadmisibilă.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Mircea Enache în Dosarul nr. 1.308/103/2016 al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 107

din 28 februarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (4)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr. 536/32/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.886D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosar, partea Administrația Națională a Penitenciarelor a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă și judecarea cauzei în lipsă.

4. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.357D/2017 și nr. 522D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr. 3.363/113/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și în Dosarul nr. 26.170/3/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

5. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

6. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, în Dosarul nr. 2.357D/2017, partea Mihăiță Dinulescu a depus un înscris prin care arată că, având în vedere considerentele Deciziei nr. 119 din 20 martie 2018, lasă la aprecierea Curții Constituționale soluționarea cauzei și solicită judecarea cauzei în lipsă.

7. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.357D/2017 și nr. 522D/2018 la Dosarul nr. 1.886D/2017, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, față de jurisprudența Curții Constituționale exprimată prin Decizia nr. 119 din 20 martie 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin încheierile din 30 martie 2017 și 15 iunie 2017, pronunțate în dosarele nr. 536/32/2014 și nr. 3.363/113/2014, precum și prin Decizia civilă nr. 576 din 1 februarie 2018,

pronunțată în Dosarul nr. 26.170/3/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Excepția a fost ridicată de Ministerul Justiției în cauze având ca obiect anularea unui ordin al ministrului justiției.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul art. 9 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 operează, în ipoteza actelor administrative individuale, o repunere în termen pentru contestarea acestora, după ce situațiile juridice au rămas definitive, inducând astfel un efect retroactiv deciziilor Curții Constituționale.

11. Autorul excepției arată că la expirarea celor 45 de zile de la publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 55 din 5 februarie 2014 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 25 februarie 2014, referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2013 și-a încetat efectele juridice, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție și art. 31 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, însă efectele produse de actele emise în temeiul său rămân pentru trecut, iar pentru viitor vor produce efecte în baza celorlalte temeuri care s-au luat în considerare la emitere.

12. Autorul excepției solicită a se avea în vedere jurisprudența recentă a instanței de contencios constituțional cu referire la întinderea efectelor deciziilor Curții Constituționale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 126 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2016), care a statuat că „În privința cauzelor care nu se află pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării deciziei de admitere a Curții, fiind vorba despre un raport juridic epuizat — *facta praeterita*, Curtea reține că partea nu mai poate solicita aplicarea deciziei de admitere, întrucât decizia de admitere a Curții nu poate constitui temei legal pentru o acțiune în justiție, în caz contrar consecința fiind extinderea efectelor deciziei Curții pentru trecut”.

13. Prin urmare, autorul excepției susține că aplicarea pentru viitor a deciziilor Curții vizează, în mod primordial, situațiile juridice pendinte, deci cele care nu au devenit *facta praeterita* ca urmare a necontestării lor. În ceea ce privește cauzele care nu se aflau încă pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării deciziei, chiar dacă acțiunea este introdusă în termenul de prescripție a dreptului, partea nu mai poate solicita aplicarea deciziei Curții Constituționale, din perspectiva acesteia fiind vizat un raport juridic epuizat.

14. În final, autorul apreciază că partea ar viza în acest caz modificarea raporturilor juridice existente, cu consecința extinderii efectelor deciziei Curții pentru trecut. Or, o asemenea situație ar contraveni flagrant prevederilor art. 147 alin. (4) din

Constituție, care consacră expres efectul *ex nunc* al deciziilor instanței constituționale.

15. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal**, în dosarele nr. 1.886D/2017 și nr. 2.357D/2017, apreciază că dispozițiile art. 9 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 sunt constituționale, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, întrucât legiuitorul nu face decât să limiteze, sub aspect temporal, dreptul la acțiune al persoanei vătămate prin actul declarat neconstituțional, tocmai ca expresie a principiului securității și stabilității raporturilor juridice.

16. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul nr. 522D/2018, apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, pentru argumentele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 4 din 17 ianuarie 2017.

17. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. **Guvernul**, în Dosarul nr. 1.886D/2017, invocă jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 4 din 17 ianuarie 2017, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 9 alin. (4) și (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale.

19. **Avocatul Poporului**, în dosarele nr. 2.357D/2017 și nr. 522D/2018, în raport cu jurisprudența instanței de contencios constituțional în materie, apreciază că dispozițiile art. 9 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 sunt constituționale.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: *„În situația în care decizia de declarare a neconstituționalității este urmarea unei excepții ridicate în altă cauză, acțiunea poate fi introdusă direct la instanța de contencios administrativ competentă, în limitele unui termen de decădere de un an, calculat de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I.”*

23. În opinia autorului excepției, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 147 alin. (4) teza finală, potrivit căruia *„De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”*.

24. Cu titlu prealabil, din analiza înscrisurilor aflate la dosarul cauzei, Curtea observă că prezenta excepție de neconstituționalitate a fost invocată în cauze având ca obiect anularea Ordinului ministrului justiției nr. 2.414/C/2013 prin care s-a procedat la implementarea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și

autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 29 iunie 2013, act normativ având ca obiect principal de reglementare măsuri de reducere a posturilor de execuție/conducere vacante și/sau ocupate din administrația publică locală și centrală, procedura de ocupare a posturilor vacante, precum și configurarea structurii funcționale a autorităților și instituțiilor publice (birou/serviciu/direcție/direcție generală). De asemenea, prin Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 25 februarie 2014, Curtea Constituțională a admis obiecția de neconstituționalitate formulată și a constatat că dispozițiile Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordine, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor sunt neconstituționale.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 9 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 4 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 8 mai 2017, Curtea a reținut că dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate fac parte din art. 9 din Legea nr. 554/2004, cu denumirea marginală *„Acțiunile împotriva ordonanțelor Guvernului”*, și reprezintă norma cu caracter special care evidențiază raportul dintre caracterul de act administrativ al ordonanței simple sau de urgență a Guvernului, care atrage competența instanței de contencios administrativ sub aspectul remedierii vătămării create prin adoptarea acestui act, și calitatea sa de act normativ de reglementare primară, care atrage competența Curții Constituționale sub aspectul controlului de constituționalitate în raport cu Legea fundamentală.

26. Pentru a reliefa caracterul de normă specială al dispozițiilor de lege criticate, Curtea a realizat o analiză comparativă a acestora cu dispozițiile art. 8 din Legea nr. 554/2004. Astfel, prin Decizia nr. 479 din 18 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 602 din 10 august 2015, Curtea a făcut o delimitare a cadrului legislativ care permite justițiabililor să acționeze împotriva ordonanțelor Guvernului, prin prisma efectelor produse de acestea. Instanța de contencios constituțional a reținut că art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 reprezintă cadrul general în care persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h) din lege, respectiv în termenul de 30 de zile de la înregistrarea cererii, dacă prin lege nu se prevede altul, poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale. De asemenea, se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim. Din economia textelor legale menționate Curtea a constatat că art. 8 din Legea nr. 554/2004 reprezintă cadrul general pentru înlăturarea vătămării provocate prin acte administrative cu caracter individual, acțiuni sau omisiuni ale organelor administrative, admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ

fiind condiționată de parcurgerea procedurii prealabile prevăzute de art. 7 din lege și de respectarea unor termene legale.

27. În temeiul art. 8 din lege, persoana vătămată poate solicita anularea actului administrativ individual, putând invoca oricând pe parcursul procedurii desfășurate în fața instanței de contencios administrativ excepția de neconstituționalitate a oricăror dispoziții din legi sau ordonanțe ale Guvernului, care au legătură cu soluționarea cauzei, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, deci inclusiv cele în baza cărora au fost emise actele administrative. Într-o atare situație, instanța va sesiza Curtea Constituțională, fără a suspenda cauza, litigiul continuând să se judece și, eventual, să primească o soluție definitivă. În cazul în care Curtea Constituțională constată neconstituționalitatea actului normativ în baza căruia a fost emis actul administrativ, care poate fi inclusiv o ordonanță simplă sau de urgență a Guvernului, după soluționarea definitivă a cauzei, decizia Curții Constituționale poate constitui temei al revizuirii, remediul procesual prevăzut de art. 509 din Codul de procedură civilă. Scopul reglementării căii de atac a revizuirii hotărârii judecătorești definitive pronunțate în cauza în care a fost ulterior admisă o excepție de neconstituționalitate este tocmai acela de a garanta mijloacele de apărare necesare realizării drepturilor și intereselor părților în fața justiției, ca expresie a dreptului la un proces echitabil.

28. Cu privire la calea extraordinară de atac a revizuirii, Curtea a constatat că posibilitatea de a beneficia de efectele deciziei de admitere a Curții este circumscrisă sferii persoanelor care au declanșat acest control anterior momentului publicării deciziei, în condițiile prevăzute de lege. În aceste condiții, având în vedere importanța principiului autorității de lucru judecat, Curtea a reținut că o decizie de constatare a neconstituționalității unei prevederi legale trebuie să profite, în formularea căii de atac a revizuirii, numai acelei categorii de justițiabili care a invocat excepția de neconstituționalitate în cauze soluționate definitiv până la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei prin care se constată neconstituționalitatea, precum și autorilor aceleiași excepții, invocate anterior publicării deciziei Curții, în alte cauze, soluționate definitiv, acest lucru impunându-se din nevoia de ordine și stabilitate juridică.

29. În continuare, analizând dispozițiile art. 9 din Legea nr. 554/2004, Curtea a reținut că acestea reglementează o situație diferită de cea prevăzută de art. 8 din același act normativ și au o incidență limitată, circumstanțiată situației în care ordonanța simplă sau de urgență a Guvernului vatămă în mod direct un drept ori un interes legitim. Potrivit dispozițiilor art. 9 alin. (1) din lege, *„Persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe poate introduce acțiune la instanța de contencios administrativ, însoțită de excepția de neconstituționalitate, în măsura în care obiectul principal nu este constatarea neconstituționalității ordonanței sau a dispoziției din ordonanță”*.

30. În jurisprudența sa, prin Decizia nr. 479 din 18 iunie 2015, precitată, Curtea a stabilit, cu valoare de principiu, că art. 9 din Legea nr. 554/2004 reprezintă expresia prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (6) teza a doua, potrivit cărora *„Instanțele de contencios administrativ sunt competente să soluționeze cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau, după caz, prin dispoziții din ordonanțe declarate neconstituționale”*, și reglementează o procedură specială, determinată de natura actelor adoptate de Guvern pe calea delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție. Prin art. 126 alin. (6) din Constituție și art. 9 din Legea nr. 554/2004, legiuitorul a optat pentru încadrarea acțiunilor persoanelor vătămate prin ordonanțe ale Guvernului declarate neconstituționale în mecanismul acțiunilor în contencios administrativ, pornind de la premisa că fundamentul obligației de reparare a vătămării

constă în însăși adoptarea ordonanțelor neconstituționale. Cu alte cuvinte, art. 9 din Legea nr. 554/2004 vizează situațiile în care o persoană se consideră vătămată în mod direct printr-o ordonanță a Guvernului, actul administrativ individual adoptat în baza ordonanței sau refuzul privind emiterea unui act administrativ sau realizarea unei anumite operațiuni administrative constituind doar materializarea formală a vătămării persoanei în cauză. Atât timp cât acțiunea reclamantului are ca scop înlăturarea efectelor ordonanței Guvernului care se produc direct asupra unui drept sau interes legitim, vătămându-le, reclamantul are deschisă procedura specială prevăzută de art. 9 din Legea nr. 554/2004 care prevede sesizarea Curții Constituționale în vederea efectuării controlului de constituționalitate al actului Guvernului.

31. Analizând conținutul normativ al art. 9 din Legea nr. 554/2004, Curtea a observat că alin. (1) prevede posibilitatea persoanei vătămate într-un drept al său ori într-un interes legitim prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe de a introduce acțiune la instanța de contencios administrativ. Obiectul acțiunii este cel prevăzut de art. 9 alin. (5) din lege și poate viza acordarea de despăgubiri pentru prejudiciile cauzate prin ordonanțe ale Guvernului, anularea actelor administrative emise în baza acestora, precum și, după caz, obligarea unei autorități publice la emiterea unui act administrativ sau la realizarea unei anumite operațiuni administrative. Acțiunea poate fi formulată oricând pe perioada de activitate a actului normativ (cât timp acesta continuă să producă efecte juridice), începând cu data intrării sale în vigoare. Acțiunea principală va fi însoțită de excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor ordonanței Guvernului. Potrivit alin. (2), instanța de contencios administrativ, dacă apreciază că excepția îndeplinește condițiile prevăzute de art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992, sesizează, prin încheiere motivată, Curtea Constituțională și suspendă soluționarea cauzei pe fond. După pronunțarea Curții Constituționale, potrivit alin. (3), instanța de contencios administrativ repune cauza pe rol și dă termen, cu citarea părților. Dacă ordonanța sau o dispoziție a acesteia a fost declarată neconstituțională, instanța soluționează fondul cauzei, în caz contrar acțiunea respingându-se ca inadmisibilă. Astfel, soluția pronunțată în urma efectuării controlului de constituționalitate constituie, în mod invariabil, o condiție de admisibilitate a acțiunii adresate instanței de fond: o soluție de admitere a excepției de neconstituționalitate privind o ordonanță sau o dispoziție dintr-o ordonanță a Guvernului permite instanței analizarea pe fond a pretențiilor reclamantului, în vreme ce soluția de respingere a criticii de neconstituționalitate constituie un fine de neprimire, ce obligă instanța de contencios administrativ la respingerea acțiunii. Cu alte cuvinte, în această materie, decizia Curții are efecte asupra înseși admisibilității acțiunii principale, astfel că măsura suspendării de drept a acesteia din urmă, pe durata desfășurării procedurii în fața instanței de contencios constituțional, constituie o condiție mai mult decât necesară, fiind decisivă pentru continuarea litigiului (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 1.106 din 22 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010).

32. În continuare, Curtea a observat că alin. (4) al art. 9 din Legea nr. 554/2004, dispoziție criticată prin prezenta excepție de neconstituționalitate, prevede că, în situația în care decizia de declarare a neconstituționalității este urmarea unei excepții ridicate în altă cauză, acțiunea care are obiectul prevăzut de art. 9 alin. (5) din lege poate fi introdusă direct la instanța de contencios administrativ competentă, în limitele unui termen de decădere de un an, calculat de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I.

33. Din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 544/2004, Curtea a constatat că ordonanța simplă sau de urgență, care reprezintă sursa vătămării într-un drept ori într-un interes legitim al persoanei, poate constitui temei al acțiunii în contencios administrativ în două situații. Prima este cea reglementată de art. 9 alin. (1) din lege, atunci când persoana vătămată formulează acțiunea principală, însoțind această cerere de excepția de neconstituționalitate a ordonanței simple sau de urgență a Guvernului. Într-o atare situație, acțiunea de chemare în judecată nu este condiționată de parcurgerea procedurii administrative prealabile sau de respectarea unor termene. A doua situație este cea reglementată de art. 9 alin. (4) din lege și este posibilă doar în cazul în care persoana vătămată a rămas în pasivitate, neformulând acțiunea întemeiată pe dispozițiile art. 9 alin. (1), situație în care legiuitorul îi pune la dispoziție acțiunea principală cu același obiect, care va fi însoțită, de data aceasta, de decizia Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea actului normativ emis de Guvern. În această ipoteză, legiuitorul condiționează însă admisibilitatea acțiunii de respectarea unui termen care începe să curgă de la data publicării actului jurisdicțional al Curții Constituționale. Acțiunea reglementată de art. 9 alin. (4) nu constituie nicidecum o repunere în termen a persoanei vătămate, așa cum susține autorul sesizării [de altfel, acțiunea prevăzută de art. 9 alin. (1) nici nu este condiționată de respectarea unui termen], sau o aplicare retroactivă a deciziei Curții Constituționale, ci are scopul de a disciplina conduita procesuală a persoanelor vătămate prin ordonanțe ale Guvernului, sub aspectul termenului în care acestea pot formula acțiunea în contencios administrativ în vederea remedierii vătămării produse prin actul declarat neconstituțional. Legiuitorul nu face decât să limiteze dreptul la acțiune al persoanei vătămate sub aspect temporal, tocmai ca expresie a principiului securității și stabilității raporturilor juridice, în lipsa dispozițiilor art. 9 alin. (4), acțiunea în contencios administrativ împotriva ordonanțelor Guvernului întemeindu-se exclusiv pe norma cuprinsă în art. 9 alin. (1), deci putând fi admisibilă oricând. Or, tocmai o astfel de situație a evitat legiuitorul, condiționând remedierea prejudiciilor cauzate prin actele normative cu

caracter de reglementare primară adoptate de Guvern de exercitarea dreptului la acțiune în termenul de un an de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei Curții Constituționale.

34. Având în vedere aceste aspecte, Curtea a constatat că dispozițiile art. 9 alin. (4) nu sunt aplicabile decât în ipoteza în care vătămarea este rezultatul înseși adoptării ordonanței Guvernului, iar nu și în ipotezele în care vătămarea este mediată prin actul/acțiunea/omisiunea autorității administrative, cazuri în care sunt incidente prevederile art. 8 din Legea nr. 554/2004 și, implicit, prevederile art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă, referitoare la revizuirea hotărârii pronunțate, dacă Curtea a declarat neconstituțională prevederea ce a făcut obiectul excepției invocate în acea cauză. Așa fiind, Curtea a reținut că sfera de incidență a celor două norme legale — art. 8, respectiv art. 9 — este diferită, legiuitorul distingând, prin ipoteza de aplicare a acestora, situațiile juridice care sunt guvernate de fiecare dintre ele.

35. Pentru toate aceste argumente, Curtea a considerat neîntemeiată critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, potrivit căreia incidența deciziei de admitere pronunțate de instanța de contencios constituțional într-o cauză soluționată de instanța judecătorească definitiv, până la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I, și în care nu a fost dispusă sesizarea Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate având același obiect ar echivala cu atribuirea unor efecte *ex tunc* actului jurisdicțional al Curții și ar nega, în mod nepermis, autoritatea de lucru judecat care este atașată hotărârilor judecătorești definitive, întrucât, prin ipoteza de incidență a dispoziției art. 9 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, o asemenea situație este exclusă.

36. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

37. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Justiției în dosarele nr. 536/32/2014 și nr. 3.363/113/2014 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și în Dosarul nr. 26.170/3/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 9 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

